

PRIMAVERA DE SAL

*A Rafael Vallbona, per passejar-me pels
carreranys i bars amb més poesia de Barcelona
i de València.*

Ara aprendràs que la primavera no és res més
que un jardí fictici edificat per poetes pedants.
La part melancòlica d'uns pares de família
davant d'un calendari per ordenar.
Els dies tristos d'una rosa malaltissa disfressada de festa.
No te n'adones? On és el paisatge d'aquella cançó?
L'abril dels teus ulls s'ha perdut al fons de les maletes
que vam fer, de pressa i a desgana, en el nostre llarg viatge.
La roba per planxar,
les sabates brutes,
els calcetins perduts,
el dentrífic escampat dins la bossa del bany...
Ja saps, totes aquestes coses tan prosaiques que passen
a l'hora de plegar sense tenir ganes de marxar.
No t'accontentes amb la lletra lleugera
d'una cançoneta d'amor
escrita per un pobre noi desolat,
ni amb els quatre versos que escriu la noia *pija* enamorada,
que amb poca destresa va omplint l'agenda d'estudiant.
La primavera, avui, als teus ulls, no és res més
que unes cerveses mal comptades sobre la taula,
paquets de cigarrets rossos per obrir,
música del Sabina més escanyat de fons,
un billar,
una cambrera amb cara de cony,
diaris caducats escampats per les taules,
una màquina de sexe per als més calents
i una barra apegalosa plena de tasses de café brutes.
És aquesta, *mon seigneur*, la primavera de flors
que tant ens han poetitzat?